

הלוות שבת סיון רצט

ביאורים ומוספיים

(המברך ישמה מהכוס. ובשות' אחר לzion (ח' ב פ' כ"ב תשובה ט) כתוב, שהמוסוכין לא ישתנו, וכן החתן והכלה, אלא המברך את ברכת המזון ישנה מהכוס שלו, והمبرך את הברכה השביעית ישנה מהכוס שלו.

מайдך, דעת המהריל דיסקון והגריח מבריסק (ארחות רבינו שם) שאסור לשחות מן הכוס קודם הדרלה כלל.

[שנה"צ ס"ק ז]

מאותן מן טפחים אל-קלפניש מיהו איזא לברך על קבוס⁽²⁰⁾. (ז) ובמקומות מסוימים, כגון בעשורות גודלות של נשואין, כתוב ביה"ל לעיל (ס"א ד"ה משתוחש) שהמנוג בכמה מקומות הווא להקל לישיב לטעהה אף בספק רשכה. ולישיב מנוג זה כתוב (שם), שכין שכן בו אלא חש אישור לררבנן, והוא במקום מצוחה, נוקטים הם להקל כדעת רבינו יוסי שבת לה, א) שומן בין השימושות מאחר יותר.

[משנ"ב ס"ק ט]
טsha ואכל וכורין.

(ז) ואם כבר נטל ידיים, ולאחר שבצען מן הפת קודם האכילה נוכר שלא הבדיל, כתוב הרמייא לעיל (ס"י רעה ס"ה) שיאכל חווילה ואחר קר' יבדיל. ובירש המשניב שם (ס"ק ב), שיטעם ורק מפהותת המוציא, ובטעמו הדבר כתוב, שלא תהיוה ברובת יdomtsia' לטפללה. הרטיגט, שלטוביים שהוחזב הבודיל הוא מדרבנן, אין צורך להפסיק באמצע הסעודה, אלא גם מורה שעדרתו ומבדיל, וראה מה שתכתבו בשעה"צ לעיל (ס"ק ז).

[שנה"צ ס"ק ט]

טפקי'ם שם בקהלת ד לפקען⁽²¹⁾.

(ז) וזה לשון הרמביים שם: "עיקר הקידוש בלילה, אם לא קידש בלילה בין בשוגג בין במזיד מדורש והולך עד סוף יום שלישי, ובאיור השעה"צ, שמה מבדיל לmorph, ובבדיל והולך עד סוף יומם שלישי, ובאיור השעה"צ, שמה שתכתב הרמביים לבני קידוש בין בשוגג בין במזיד, שירך אף לענן הבדלה החותובה אחריו.

[משנ"ב ס"ק ט]

יום ראשון טעון יוסטוב יכול להקביל⁽²²⁾.

(ז) ולענן מeo ששבה לאבדיל במזראי ראש השנה ונוכר למחרת [בצום גודליין] כתוב השדיח (חו"ז מערצת הי"א אותנו ע"מ 344 ד"ה אב) שלטוביים שאפשר לאבדיל ביום ראשון שלאחר יום טוב, והוא הדין שבבל להבדיל למחרת ראש השנה, אלא שכין שהוא עצם ואינו יכול לשחות מן הכוס, יתרון לקטן לשחות, ואין לחוש שמא יבו הקען לשחות גם בשאר צמות. שחרי אף בברית שחלה בתשנהocab נונתנים לקטן לשחות מן היין.

ואגנום בתשנהocab באב שחול במזראי שבת אין מבידלים על הכוס על דעת ישיטה ממנה תינוק משומם זלמא את לנטירך [ນmbavor בשוויין למןן (ס"י תקנו ס"א) ובמשניב (ס"י תקנת ס"ק ל)], ובאיור הגראזין אוירעך (משנ"ב פס"ב הע' י) שיתנק שלא רומה כוס הכריות לкус החבדלה כלל, שכין שההבדלה קבוצה היא הנחשבת אף כוס החבדלה כוס קבוצה לעולם, אף שכן רגילים לשוכח ולהבדיל בזמנים גודליה, ולכן, וכן חושיןidle מא את לנטירך, מה שכן בברית שחלה ואגנום שאנין הנטירך קבוצה.

[שנה"צ ס"ק ז]

וען סיון יצא בשעניר-טשוחה⁽²³⁾.

(ז) שם כתוב, שמי ששכח להבדיל במזראי יום טוב, דעת הבית יהודה שבבל להבדיל כל ימות השבעה, אבל בספר ברבי יוסוף כתוב שכן למסוך על ברך למשעה.

[משנ"ב ס"ק ז]
לא על קשבר ולא על גון אם בפ' בנק מתקלה על הנטירך וכו', בגון שליה יעפיק מתקלה בשתייה לברך, לא יברך⁽²⁴⁾.

(ז) וברכת היין פוטרת אף את השבר, מבואר בשרייע לעיל (ס"י קעד ס"ב). ובטעמו הדבר כתוב המשניב שם (ס"ק ב), שאין ביחסו ראש וראשון לכל המשקרים. עוד כתוב שם (ס"ק א), שם בתחילת קבע מעודרו על היין, פוטרת ברובתו אפילו את המשקים שלא זו לפני על השולחן בשעה שבירך, אבל אם לא קבע עצמו לשנותו אלא זו לפני עותה [רשתה ממנה מלאו לוגמו בມמיאר ביה"ל שם ד"ה דין פוטר]. ציריך שהחיו המשקים לפני פטור אף את המשקים שלא היו לפניו. וראה משניב לעיל (ס"ק ט).

(ז) ואך שלענןليل הסדר כתוב הרמ"א למןן (ס"י חעד ס"א) שיש לברך על כל כוס ובס' מאربع הכותנות בפרט, ביאר הגראזין אוירעך (שש"ב פס"ב הע' לח) שבכל זה לענן ארבע כוסות של כל כוס ובס' זה מאה בפני עצמה, מה שайнן כן לענק בס' של הבדלה כשבירוך קודם לכון על בס' של לשנות, שכין לשתייה זו היא המשך לשתייהו הראשתונה, אין ציריך לחזור ולברך.

[משנ"ב ס"ק יג]

כאן אומריםashi קשות על בוס אחרינו.

(ז) ובטעמו הדבר, כתוב לעיל (ס"י רעה ס"ק כה) לענן קידוש וברכת המזון על בס' אחד, שהוא מושם שכן עתים מצוחות חבילות חבילות.

[משנ"ב ס"ק יז]

kusos shel berpet-hakzon shek lafuiha⁽²⁵⁾ וכו', אסור לו לנטות עטה מהכוֹס של ברפט-הקזון קעם סבקלח⁽²⁶⁾.

(ז) אבל הזכרה מען המאורע בברכת 'מען שלש' שאחר שתיית הבט בלילה, כתוב הלות הפנים (על קעושיע סי' מד סי' ז) שכן להזוכה.

(ז) ובביאור הדברים כתוב השועץ הרוב (ס"י רעה ס"ק ב), שהנרגג תמיד כדיעת הטוביים שטעונה בס' לשנותה קודם הבדלה, שחרי זה שטו קולות הסותרות זו זו. אמנים דבן איש חי (שנה ב' פ' ויצא אות ב) בתב, שהגאל לבך ברכת המזון של סעודה שלישית על בס' רשייא לשנותה, אף אם אותו רגיל לשנותן כן בטעזה ראשונה ושניה.

ואף מי שאינו רשאי לשחות מהכוס, דעת הגורייש אלישיב (זאת הברכה פ"ד אות ז) שמ"מ עדיף שיבדיל על בס' ובס' מקומות שאכל, שכבר יחשכ אילו שותה מוס' של ברכת המזון.

ולענן שתיית בס' של שבע ברכות בסעודה שלישית, כתוב הא"א (בוטשאש מהדו"ת ס"ד) שאף הנוהגים לברך ברכת המזון בלבד בס' יכולים לשחותה, שאם לא כן לא יהיה אלא שברכות, ומון הרואי שייהו שבע. וכן כתוב בשוו' מנתת יצחק (ח"ג סי' קיון), שכן הוא מנהג העולם. והוסיף, שיש שבחבו שהחتن זומן על הכוס כדי שיוכל לשחותה וכמו שנחוג שהחتن שותה מהכוס, וכן דעת הגורייש אלישיב (ח'את הברכה שם).

ובשות' אגורות משה (אריה ח'יד סי' טט אות א) כתוב, שرك החתן והכלה ישתו מהכוס, כיון שהחיקוב לברך על הכוס הוא בשבי' החתן והכלה, ולפיכך מוטל עליהם עיקר החיקוב לשחותה, ושתו ממנה ייחד כימלא לוגמי, והוסיף, שאם מ"מ רוזעה המברך לשחות אין לעכבר, כיון ששותה לפני החתן והכלה ועדין חיקבת הכוס בשתייה, אלא שיתחה מעת כדי שיישאר לחתן ולכלה שיעור 'מלא' לוגמי. דעת הנצייב (חובא בארכות רבינו ח'יא עמי קלא) שאף

בָּאָרְכּוֹן**הַלְּבּוֹת שֶׁבְתָּסִימָן רַצְטָן**

ונשלשה לילות (כא) יישמע סבולה (ז) מagnostics. ואם אין אחרים אצלו, *יכיל לשבידיל (ו) בשתת (כט) מבעוד יום ולשנות (כג) ולבקל אחר-כך הפעניטה עלייו (משה ז' קינ"ד) : ז ישבידיל על הין (כד) על (ט) שלחנו, אפלו השידיל קדם שפצל ידיו פטור הין שבתוון, שאינו ארייך לבך עליו. איןוש אומרים שלא פטור (כח) אלא אמן גטיל ידיו קדם שבידיל (ט) מה הינה (בו) ואם הבידיל אמרן גטיל ידיו לבך עליו. זג איני ארייך לבך ברכח כדי מדין: ח (כז) בשפטור הין שבתוון הפטון שאינו ארייך לבך עליו, זג איני ארייך לבך ברכח אחורה על פום של הבידיל. ואם אין לו אלא כס אסיד (כח) וסבירו שיביאו לו יין יותר, והבידיל על

בָּאָרְכּוֹן

לascal אחר מעריב בבג'י, עמ"א: (ט) שלחנו. והוא פשות דבאותו תדר שגיגין להחליל במירוש ואחר-כך מבידיל באהו עמר, חשב על שלחנו, דה אדרצף לשלשות אה' כפעוקה שאכלו אויה, פ"ז: (ט) מחקלה. זה קאי אם הקודיל קדם נינילה, אף עמי שהוא על שלחנו, אינו שיר לחמה שעשה אה' ב'

בָּאָרְכּוֹן בְּלְבָד

שבידיל מוד קום הצללה, והטעם, ביד שלא ייזהר שתית הflies הרבה מנה שבידיל עליו בפטת הפטון; אבל אין כעולם נהוגן כן, אלא כתפלין ואחר-כך מבדיל, וכן משפט עזע בדורותיהם: * יכול להבדיל בשבת מבעוד יום. עני כפרוי מגדים שבובם ופאי קאן שלא קל עליו הפטנית קאנקה בשבח, ויא' קין שחידיל אסיד לאלא, אלא קל בידר קען עלי' שירעה ז' נאים כילס דאסון, עני שם, ורק זה נגזר-ארקם מה' שכבות: ומורי שדרו להחנונו כל יומ ריאו ז' ימים וכו'. ולחגית דעתני קרא דספוקן אבן-קס אין פשטן ליה, רק לסתור ובר קעליז שכבה שהבין ברבי מובוש שלא היה קום הבירה קבללה ביל, וכל'ן חרב עליו, לא: יבוצע טרי אסיד. עין שם ונטפה ליה, שלא קיה לאקי שפער-קדודים פדר פולחנת-שבוב, באשר חרב בעזבונו שלא השינו ז' וק מקון שיש בל-אלאות. אבל לדיא אפרורה, (אל) ולא אקבינו דבון דבדיל קבר קבל עלי' את הטענית לא מאסורה בטליה, קשות דעקר הפטנית איתנו פקחת חובה (לט) כמלעה באב אלא מחייב בדרכו, ובגדלים הולכים אפרר לשון בניראדים, וכישון בניראים גם במלך מיעוד יומ, והטענית איתנו מחייב יום אחר שהבדיל מקרי יומ, לא מחייב תליליה, (לט) ואלש רשותם בין-טשימות שהוויה ספק ליליה, אבל לא מקרים. (לט) והוא סדין שאטבל עלי' מונתת של ליליה וזה ימי התול, ובין אין של עלי' חותמת פטען ממעוד יום ערך שכבר התקפל עניבות: (כג) ולבבל אסיד-ך. אין הכרונה שיבור הטענית מחש, (לט) רקא בבר עלי' הזום במנחה, ברכד כל תענית שציריך קבלה במנחה שלפנינו, (לט) ואי מידי שיש עלי' גדר מבר להרננות בלב שלשה ימים שאחר שבת, בסבון אין צוריך עשרה קבלת תענית כליל, אלא זוצה לוורה, שיקבל אחר-כך בדעתו שתחילה הפטנית מעתה⁽²⁵⁾. ואין בבר הנטנה של שיטר, ואב-און דרכן דבון דבדיל קבר קבל עלי' צער אסיד-ך, לאו דורך, ולא בא למגע אן צער אסיד, דקה אינא קירוי אחר-כך בגעמת מיטגנא, אבל (לט) באו חרב נאכל כריך על שלחנו, ורק און-בנברנלה מידי ערינה, אבל (לט) באו חרב בפעניטה שיאכלי שם אפרר זה: (כח) אל-א-אמ-יבן ליט ניד. שטילת גרים היא הנקלה בפעניטה הפעניטה ושייכא גטיל גור. שטילת הנטנה של שיטר לחדיל ולא חטיב הפסק בין נטילה לפעניטה. והא דטיטר להבדיל ולא חטיב הפסק בין נטילה להפטנית, עין בסיכון קער גטן-אברחים סעידי-קען ו(בז) ואם הבדיל תחול. הצעה זו היא מסקנת דעת הירושאים, דסבניא להו דמה שהבדיל קדם בנטילה, אע-על-פי שהו על שלחנו איןו שקו למזה שייטה גוֹך הפטון אפרך, ומושום כי ארייך לברכ

מקרש תוך הפעניטה על סינון⁽²⁶⁾, ועל-כן מיב' לברך ברכיה אפרורה קען הפעניטה, ובתwid הפעניטה בס-יבן פטור לברך על סינון, בדעת סינון, מברכה אפרורה, ובתwid הפעניטה בס-יבן פטור לברך על סינון, ראו בורדי אמරנן (ט) דשתתי הינא היא והברכת הפטון עצמו פוטרו; אבל אם אין לו יין על תוכ הפטון, וגם אין לו פום לרברת הפטון שפטור גם איתו דרכ אגב ברכיה אפרורה שלו, אז יש אומרים דאני נפטר בברכת הפטון גראטיה שברכה עלי' כוס הבידיל. וזה תבז'ית גאיור דברוי השלון-עורקה: (כח) וסבירו שניאור ובירעה ז' ברכיה דעצת האמוראים, דסבניא להו דמה שהבדיל קרם ברכיה אפרורה על שלחנו איןו מתקנת בקידושין חציו ברכיה אפרורה קען ברכיה אפרורה מלביל על כוס אסיד. עין שם; ועוד, ידי לאו היך, (טט) קבר או ברכיה עיריך ג דיש אומרים לא-אל קעם הבדיל, ואפר-כך יברך ברכות הפטון מלביל על כוס אסיד. עין מה

שער הרצין

(כט) תורת-הדרון יקנ-אברחים: (לט) זבו אין יכול לשבידיל שעה לבב כיל א', דאי יבדיל יתיה אסור לו לשותו. דוחש באנטל, ובז'ון תקון באגאן-אברחים: (לט) תופת-שבוב. וכן לאפ'ון הסקב באירו-בלטה: (לט) פון-א-ברחים: (לט) אליה זבבה: (לט) פון-א-ברחים: (לט) טיז'ו ושי'א: (לט) טיז'ו. וכן הרטיג המחבר בעצמו לעיל, עין שם וזה שבחב המחבר והמשמעות הש"ג, ובבז'�ת. כמו שבחב החותמת-שבוב⁽²⁷⁾, עין מה שפט-תבוי שם: (כט) פון-א-ברחים ווויר-קדרים: (טט) קרישה ווויר-קדרים:

